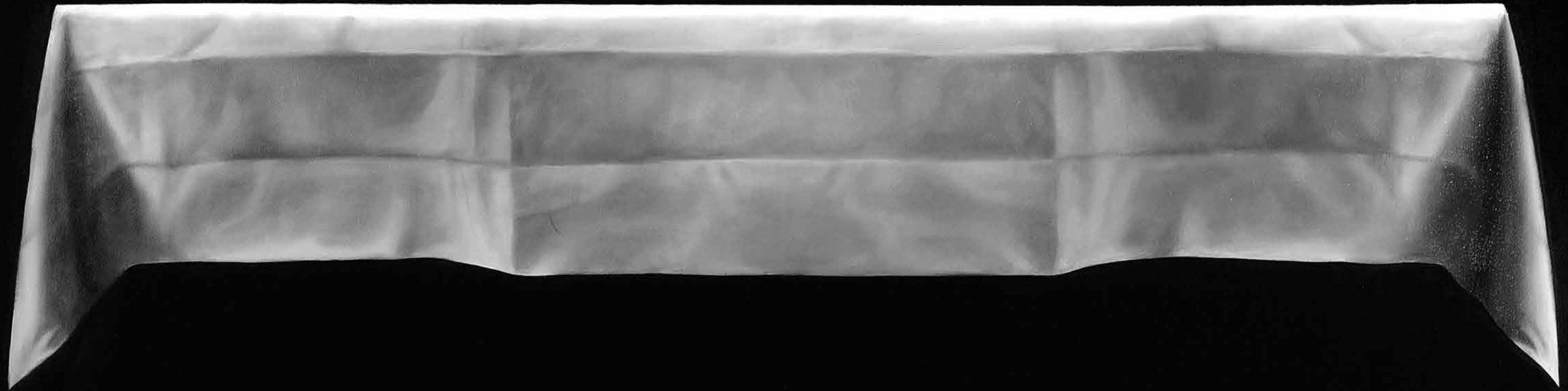

KRUSOVSZKY Dénes

(részlet egy készülő regényből)

**B
A
Z
Z
A
L
T**

Magamtól talán észre sem vettem volna, hogy a kezemben tartott fémdobozt pattogatatom, ha a padon mellettem ülő nő rám nem szól: — Ne haragudj, tényleg, de ezt most muszáj? — Nem volt agresszió a hangjában, inkább mintha valami finom pironkodás keveredett volna a szavai közé, amiért nem bírja ennél tovább elviselni; de hát erről volt szó, tennie kellett valamit. — Elnézést — motyogtam, és ránéztem az össze-vissza horpadt félliteres dobozra, amit görcsösen megfeszülő ujjaim még mindig úgy szorítottak, ahogy ragadozó madarak szokták a zsákmányállatot, aztán zavartan kiittam az utolsó kortyot belőle.

Előző éjjel nem aludtam valami jól, és a forgolódva töltött órák most heves délutáni álmoságrohamokban ütöttek vissza. Éppen ezért, amint kiértem az állomásra, az első büfében rögtön megvettem a legnagyobb kiszerezésű energiált, leültem vele a padra, és a nőket bámultam. A paddal ferdén szemben, a várócsarnok büfészintje fölött egy hatalmas falikép kapott helyet, egy piaci jelenet, aminek csak női résztvevői voltak, az ő látványukban merültem el annyira, hogy öntudatlanul gyúrni kezdtem a fémdobozt. De hová lettek a férfiak, ezen gondolkodtam, miközben hátravetett fejfel figyeltem a parasztasszonyokat, akik gyenge árújukat, egy csirkét, egy kosár gyümölcsöt, zsák krumplit, kanna tejet igyekeztek aprópénzre váltani. Ezek a nők gyönyörűek voltak, és sokkal inkább emlékeztettek egy messzi kultúra disszidens istennőire, mint a súlyos alföldi parasztasszonyokra. És tényleg, az egyik sarokban mintha Iustitia tartotta volna maga elé kifejezéstelen arccal csalthatlan mérlegét, míg a másikban a Párkák ültek bánatosan székérkerék-rokkájuk árnyékában. Akárki is volt az a DE, akinek a monogramja ott lapult a női cipők talpa alatt, és akinek a háborúban porig bombázott régi állomásépület helyére felhúzott modern tégladoboz díszítését köszönhetjük, mintha azt üzenné, hiába pusztul el minden férfi a harcmezőn, ezek a paraszt istennők akkor is fenntartják majd a megroggyant világot az idők végezetéig. Minél tovább néztem a képet, annál hazugabbnak éreztem minden négyzetcentiméterét, és annál inkább tetszett az egész.

Előző éjjel, miután Ildiék összeszedték magukat és hazaindultak — Zsoltnak ölben kellett kivinni végül a lifthez a mély álomba zuhant Marcit —, úgy maradtunk ott a lakásban anyámmal ketten, mint egy öreg házaspár, akikre a gyerekek távozása után rászakadt az otthonos némaság. Pontosabban nem is némaság volt ez, hanem üresség inkább, hiszen olykor-olykor egymáshoz szoltunk, rövid, praktikus beszélgetésekbe bonyolódunk, de olyan kevés valódi tartalma volt a szavainknak, hogy akár höröghettünk vagy fütyülhettünk is volna ennyi erővel. Anyám leszedte a szárítóról a ruháimat, amíg én elmosogattam, aztán előhozta a gardróból régi öltönyömet, én meg közben felsöpörtem az étkezőasztal körül. Egy titokzatos és tartózkodó koreográfiát követtünk precízen, a hátunk mögött pedig megállíthatatlanul szakadt az eső egy braziliai dzsungelben anyám kedvenc természetfilmes csatornáján, majd váratlanul elmúlt éjfél. Végül a kanapén ülve vártam ki, amíg anyám végez a fürdőszobában, és csak miután jó

éjt kívántunk egymásnak, akkor vettem elő a telefonomat, és vonultam ki vele az erkélyre.

Előre megtekert cigijeim közül már csak az egyiket találtam ott, a másikat lesodorhatta a szél, és hiába kerestem a kis asztal körül a földön, nem volt sehol. A város fogyatkozó fényei hidegen hagytak ezúttal, egyetlen világító tárgy érdekelt csak, a telefonom kijelzője. Magda nem írt, és ettől egyre dühösebb lettem; korábban még leghevesebb veszekedéseink közben is volt egyfajta rendszer, amihez igyekeztünk tartani magunkat. Játékszabályaink közé tartozott, hogy ha egyikünk beadja a derekát és megtöri a mosolyszünetet, a másik legalább annyit reagáljon, hogy jelzi, tudomásul vette a gesztust. Most úgy éreztem, Magda túlfeszíti a húrt, és az külön bosszantott, hogy nem érttem, mi ezzel a célja. Mintha új hallgatása egy másik nyelvhez tartozna, mint a korábbiak, és én ezen a nyelven nem értenék. Mindenestre hosszú ideig bámultam a magányos szóbuborékban lebegő üzenetet, amit reggel küldtem neki, és közben azt vettem észre magamon, hogy haragom halmazállapota riasztóan gyorsan változik át elkeseredéssé, reménykedéssé, néma könyörgéssé, majd vissza ismét fortyogó indulattá. És azt is megértettem, miközben tövig szívtam a cigarettámat, hogy ez a képlékenység hosszabb ideje ott van már körülöttünk. Nem tudom, hogy milyen a szerelem valódi állaga, a legtöbben talán egy lecsiszolt márványtömbként szeretnék elképzelni, de amit én éreztem Magda iránt, holott — azt hiszem — még mindig szerelem volt, inkább hasonlított a gyümölcszselére vagy a gépszírra. A tehetetlenség mint a kóboráram járt-kelt bennem egész éjjel, és épp akkora feszültséggel, hogy ne bírnak igazán éber sem maradni, de az alvásba se menekülhessek előle.

A falikép nőinek bámulását eluntam lassan, a valódi nők meg, legalábbis, akik a látóteremben voltak, még kevésbé érdekeltek. Felálltam, hogy kidobjam az összenyomott dobozt, aztán már nem bírtam visszaülni. Még volt egy negyedórám a hármas vonat indulásáig; abban egyeztünk meg Tubával, hogy ezzel megyek. Illetve reméltem, hogy megegyezésnek vehetem a levélváltásunkat, mert az utolsó e-mailre, amiben a telefonszámát még egyszer elkértem, már nem válaszolt. Az információs táblán még mindig nem volt kiírva semmi a tiszalöki vonatról, úgyhogy unottan odatérferegtem az újságoshoz, hogy ránézzek, mit ír a sajtónak az a fele, amit máskülönben soha nem olvasnék el. Végiglapoztam faarccal egy Magyar Fórumot, aztán elmosolyodva egy Barikádot, és végül magamban röhögcsélve egy Kárpátiát is, de amikor észrevettem, hogy az eladó milyen tekintettel mered rám, egy vállrándítással odébbálltam.

Amikor végre kiírták, hogy a vonatom, negyedóra késéssel ugyan, de hamarosan elindul a kettős vágányról, vettem még gyorsan egy ásványvizet, aztán elsétáltam a peron felé. A hőség megint kezdett elviselhetetlenné válni, izzott a sínek közé szórt bazalttörmelék, olajos pára töltötte be a mozdulatlan levegőt, a várakozó mozdonyok pedig reszketve préselték ki magukból az átforrosodott gépházak fullasztó leheletét. Mindössze két kocsiból állt a szerelvény, amire fel kellett szállnom, de még ez is túl

soknak bizonyult az utasok számához képest. A hátsóban nem ült senki, úgyhogy én gondolkodás nélkül afelé vettem az irányt. Odabent még melegebb volt, és hiába nyitotta ki valaki az összes kis bukóablakot, olyan sűrű volt a levegő, mintha forró, keserű sziruppal töltötték volna fel az utasteret.

Ahogy a koszos ablakon kifelé bámultam, és a hóna alatt jókora izzadságfoltokat tenyészgtető kalauznőt figyeltem, anyám kis monológja jutott eszembe, amit indulásomkor mondott. Tulajdonképpen számítottam valami ilyesmire, és nem is volt a felvezetésben semmi különös, „vigyázz magadra”, „hívj fel azért”, „Balázskát üdvözlöm”, a szokásos körök, de aztán megszorította a karomat finoman, és úgy tette hozzá, „ne igyál dühből”. Mit akarhatott ezzel, hiszen még inni sem látott, nem hogy dühödten inni. Persze éppen erre készültem, csakhogy ezt addig, amíg ő ki nem mondta helyettem, magamban sem tudatosítottam.

Irtózatosan lassan hagyta el a vonat az állomást, mintha a síneknek is lenne áramlása, és ennek az erőtlen gépnek most azzal szemben kellene kiúsznia egy távoli kikötő felé. És megint ugyanaz, pontosabban egy másik, de ugyanolyan vasúti táj követte lassú gördülésünket, mint előző hajnalban. Beszakadt raktárak, lomos hátsóudvarok és elgázosodott kiskertek között osontunk kifelé a városból. Az agglomeráció megállóhelyei voltak a legelhagyottabbak, húsz-harminc éves, hanyagul megépített kiszolgálóépületek mellett vánszorogtunk végig, melyeket a peremvidék szűk fantáziájú graffitiművészeinek ügyetlen tegjei, illetve primitív hieroglifákra emlékeztető pina-rombuszai és tömpe péniszei borítottak be. Kicsit távolabb azután, mintha a hátsó udvari lomkultúra fanyar iróniával beállított ellenpontja lenne, feltűnt a zeleméri gótikus romtemplom csonka tornya. Egy romantikus giccsfestő bizonyára napszaktól függetlenül rögtön beleszeretne a hatszáz éves falak látványába, és nem titkolhatom, hogy gyerekkoromban rám is mindig nagy hatással volt, ahányszor csak elmentünk mellette. Abban a pillanatban, a vonat átforrosodott üvegablakának vetett homlokkal ránézve ugyanakkor nem láttam mást benne, csak a múltat nem akaró idő rossz tréfáját. A vasúti töltés mellett itt még vadul burjánzó akácfaák zöldelltek szabálytalan csoportokban, mintha egy hódító hadsereg érkezését előkészítő szabadcsapatok volnának a csendben zajló flóra-háborúban, de ahogy egyre mélyebben haladtunk bele a pusztaságba, úgy ritkultak ezek is, míg végül egészen elmaradtak, és kiért a vonat a szikkadt tarlok nyílt tengerére.

Ha négy évvel azelőtt éppen nem szartam volna le mindent, és ha valaki szól, hogy Tuba bele van zúgva, akkor nyilván még bebaszva sem nyomultam volna rá Zsuga Évire. Persze lehet, hogy a többieknek ugyanúgy fogalma sem volt az egészről, mint nekem, és csak amikor eldurvultak a dolgok, akkor fogták fel, hogy mi a helyzet. Erre az osztálytalálkozóra eleve nem is akartam elmenni, a Wichmann, a Kutya és a Kisüzem Bermuda-háromszögében éppen elég kielégülést okozott, hogy eltűnhettem éjszakáról éjszakára. A pesti belváros sűrűjéből visszanezve kamaszkoromra, a dac és a gőg gyűlékony kombinációja kavarr

gott bennem, és én új életem minden egyes napján a tűz fölé tartottam magamban a tagadás gyújtózsínórját. Végül mégsem bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy ránézzek egykori osztálytársaimra, pláne, miután Tuba felhívott és elkezdett unszolni. Nyilván az is számított, hogy úgy éreztem, azért gyözköd ennyire, mert magányos, és mert azt gondolja, talán ez egy jó alkalom lehet a barátságunk felmelegítésére. De be kell vallanom, én ez utóbbihoz nem fűztem olyan nagy reményeket, és talán vágni sem vágytam rá, akárhogy hiányzott a régi Tuba; sejtettem, hogy őt már hiába is keresném, különösen, hogy ahhoz magamból is elő kellett volna bányászni a régi Bálintot, amihez akkor éppen mindennél kevesebb kedvem volt. Tehát inkább csak gyenge vagy gyáva voltam nemet mondani neki a telefonban, és éppen ezért kissé céltalanul tévedtem be a Teke klubba, a céltalanságom pedig elég hamar romboló üzemmódba váltott át.

Akkor busszal jöttem el Debrecenből, ráadásul lekéstem egyet, így már nem is maradt időm Tubáékhoz bemenni; még a buszállomásról felhívtam, hogy ne várjon rám, egyből a Tekébe mentem. Ez egy legendás hely volt, miközben semmi emlékeztetés nem volt benne, legendákkal az töltötte föl, hogy generációk óta minden hajdúvágási osztálytalálkozót itt rendeztek, eleinte más alternatíva híján, később meg már csak megszokásból. És az a sok arc, történet, az a sok félrecsúszott nyakkendő, felszadt harisnya, hirtelen kiszakadó részeg sírás, csuklásba forduló, könnyfakasztó röhögés, a sok önfényezés és lealjasodás, hanyás a tuják mögött, és fogadkozás, hogy soha többet, aztán az összes bizonytalan hajnali hazaindulás, mindez valahogyan mégis beleivódott az egyébként kopár falakba. Régen a városi TSZ sportklubja volt, a privatizáció után étterem nyílt benne, és mivel a két rozszant tekepályát megtartották, Teke klub néven futott még jó darabig.

Június eleje volt, és meglepően meleg, már a Reflexnél dolgoztam, de még nem jöttem össze Magdával, arra néhány hónapot kellett még várnom. Nyári zakómat a kezembe fogtam, fehér ingem ujját felhajtottam, megálltam a Teke előtt, majd, mielőtt még beléptem volna, előkotortam a hátizsákomból a laposüvegemet, és egy nagy korty langyos whisky-t húztam le belőle. Egy hatásos, de visszafogott belépőt gondoltam ki magamnak, ahhoz kellett az ital, de pont amikor már elindultam volna, valaki rám kiáltott.

— Lente, bazmeg, hát te is itt vagy? — Hunyorogva néztem körül, de nem láttam, honnan szóltak oda, a rekedtes hang mindenesetre ismerősnek tűnt.

— Csinos a szakállad, öreg — mondta valaki más, aztán hosszan, fojtottan röhögtek.

A parkoló kocsik felől jöttek a hangok, és ahogy közelebb sétáltam, előbb csak azt vettem észre, hogy egy BMW-nek az ablaka le van eresztve, majd fehér ingek váltak ki a homályból, és csak amikor már egészen közel értem, odabent meg valami gyenge fény parázslott fel, akkor láttam meg az arcukat is. Roland és Viktor úgy terült el a kocsik hátradöntött ülésein, mintha strandszékeken napoznának, de nem napoztak, hanem elégedett

vigyorral pöfögtek egy hatalmas spanglit. Szó nélkül benyúltam, kikaptam Roland kezéből a cigit, és egy mélyet szippantottam belőle, aztán úgy köszöntem nekik, hogy közben igyekeztem minél kevesebb füstöt kiereszteni a tüdőmből.

— Szevasztok, seggfejek — nyögtem ki, amire hangos nyertéssel válaszoltak.

Hatásos, visszafogott belépőm esélye már itt, a klub murvás parkolójában végleg elenyészett. Viktor spanglija, amit tisztességgel végigszívtunk, olyan erős volt, hogy őket is szépen megcsapta, pedig a srácok, úgy tűnt, benne voltak a gyakorlatban. Én meg kifejezetten bezsongtam tőle; a térdem finoman rugózni kezdett, hirtelen kiszáradó számmal időnként úgy cuppogtam, mint egy keszeg, néha hosszú ideig nem bírtam megszólalni, aztán egyszer csak belecsaptam egy-egy vontatott, széttartó monológba, és mindezek tetejébe elképesztően jó kedvem volt. Talán épp ez a mesterségesen generált jókedv volt az, amivel a legnagyobb csalódást okoztam Tubának. A vacsora közben egymás mellett ültünk, de alig sikerült beszélgetnünk; vagy én vittem a szót, és közepesen érdektelen sztorikat vezettem elő indokolatlan részletességgel a többieknek, vagy magamba roskadtan ültem, ha valaki más beszélt. Nyilván a fű hatása volt, hogy képtelen voltam figyelni, ha nem én járattam a számat, és így mások sztorijaira nem tudtam reagálni, mint ahogy az sem érdekelt, ők mit mondanak az én monológjaimra. Arra sem emlékszem már, Tubán kívül ki ült még ott, csak az a pillanat van meg, amikor Zsuga Évi szorított magának helyet a mi sarkunknál, már a deszert után.

Annyira kitisztult a fejem addigra, hogy észrevegyem, a különben sem valami felszabadult Tuba kifejezetten befeszült Évi jelenlététől, de azt gondoltam, ami nyilván nagy tévedés volt, hogy ha hárman elkezdünk felesezni, az majd feloldja a szorongást. Azzal együtt, hogy a fű elkezdett kimenni belőlem, valami mohó alkoholéhség tört föl hirtelen a helyén. A pultból szereztem egy üveg vodkát meg három vizes poharat, letettem a többiek elé, és úgy mondtam, egy hamis mosollyal, hogy „akkor ezt most szépen megisszuk”.

Évi már a második pohár után kivörösödve vigyorgott, szája elé emelt kézzel. És valahogy ez a mozdulat kezdett el érdekelni, azt hiszem, mert egyszerre volt szégyellős és őszinte, kislányos és elegáns, keresetlen és bizonyos szempontból szexi is. Pedig egészen addig, vagyis a közös gimnáziumi éveink egyetlen napján sem gondoltam Évit szexinek, az azóta eltelt években meg nem is igen jutott eszembe, hogy létezik. Most mégis, egészen váratlanul, kifejezetten vonzónak találtam, és hogy ez a kis varázs el ne tűnjön, szorgalmasan töltöttem neki meg Tubának a vodkát. Évi nem volt egy különösebben okos lány, de kifejezetten jól állt neki, ahogy a munkájáról beszélt, azt lehetett kiérezni belőle, hogy a helyén van a világban, hogy kényelmesen kitölti azt a teret, amit megtalált magának, még ha ez csupán egy napközis tanítónői állás is Hajdúdorogon. Én nem ismertem ezt a fajta otthonosságot, ami Évi lényéből áradt, és az igazat megvallva nem is hiányzott az ilyesmi az életemből, de az adott pillanatban

nagyon őszintén tudtam azt mondani neki, hogy irigylem érte. A vodkák hatására Tuba is kezdett lassan megnyílni, fanyar viccekkel kísérve mesélt arról, hogy milyen megint otthon lakni az anyjával, meg hogy milyen a virágkerteszetben melózni. Hogy ő tulajdonképpen a leginkább a kétkezi munkát szereti benne, de egyre kevésbé van alkalma rá, az anyja annyira szétszórta, hogy neki kell a céget vezetnie helyette, pedig a papírmunkánál kevés dolgot utál jobban. Aztán beindult a zene, gimis éveink slágerait keverte a kihagyhatatlan poszt-ironikus mulatós diszkóval az alkalmi DJ-ként magára találó Roland, mi pedig felváltva táncoltattuk Évit Tubával, vagy mindhárman összekapaszkodva ugráltunk körbe-körbe, hangosan üvöltve valami Hiperkarmadal szövegét.

A részegség néha kopogás nélkül érkezik, és mielőtt észbe kapnál, már ott ül kedvenc foteledben, és otthonosan nyomogatja a gombokat a tévéd távirányítóján. Az én tévémen hirtelen ide-oda kezdtek kapcsolgatni, én meg talán túl későn vettem észre, hogy elveszítettem a fonalat. A Teke olcsó járólappal burkolt táncterén besűrűsödött az ugráló testekből kicsapódó alkoholgőz. Nyakkendőmet, amit az előbb még Évi lóbált lasszóként a feje fölött, aztán Tuba homlokán láttam Rambo-szerű fejpánttá változva, bedarálták a táncoló lábak. Átizzadt ingemben behunyt szemmel forogtam egy felismerhetetlen, tört ritmusú techno-számra, amikor valaki hátulról szorosan átkarolt, majd röhögve egy nagy csókot nyomott a nyakamba. Tuba volt az, persze, tök részegen, csillogó, boldog tekintettel meredt rám. Valamit mondott is, de szavait szétverték a levegőben a basszus mély csapásai, semmit sem értettem belőle, de megint összekaroltunk, és úgy dülöngéltünk egy darabig. Éreztem, ahogy kezével belemarkol az ingembe, és úgy húz közel, úgy kapaszkodik belém, mint aki egy szikla peremén állva igyekszik a mélység felől visszarántani magát. És hirtelen átjárt a szégyen, amiért én ezt a barátságot már majdnem elengedtem, amiért nem foglalkoztam eleget ezzel a sráccal, akinél alig éreztem magamhoz valaha is bárkit közelebb. Átkaroltam, és úgy álltunk hosszan, egymás nyakába szuszogtunk, én meg, mint akinek a részegsége érzelmi inkontinenciába fordul, majdnem elbőgtem magam. De aztán elkezdődött a következő szám, én pedig egy váratlan ötlettől vezérelve elengedtem Tubát, és annyit ordítottam a zenén keresztül a fülébe, hogy mindjárt jövök, azzal elindultam kifelé.

Nem emlékszem pontosan, hogy mit akartam, talán azt gondoltam, ezzel le is rendeztük a baráti dolgainkat, másfelé is nézelődhetek már, vagy talán tényleg csak levegőzni szerettem volna egy kicsit, de az is lehet, hogy a berúgott ember képlékeny céltudatosságával igyekeztem rögtön Évit megtalálni. Mindenestre némi fel-alá járkálás után sikerült beleakadnom, kint cigizett a klub udvarán, egy beton virágládán ülve, egyedül. Kértem tőle egy szálat, aztán letelepedtem mellé. Egy darabig a bejárat mellett hőzöngő Viktort néztük, habár azt nem tudtuk kivenni, mit magyaráz groteszkül eltúlzott mozdulataival, mert az ajtón kikúszó zene elnyomta a hangját. Aztán egymásra vigyorogtunk, és hirtelen smárolni kezdtünk. Nem tudom felidézni, de lényeg-

telen is, hogy ki kezdte, fontosabb, és erre már jól emlékszem, hogy kifejezetten élveztem a dolgot. Sose gondoltam volna erről az alapvetően visszahúzódozó lányról, hogy ilyen erőszakos, hússos nyelve van, szinte az egész szájüregemet betöltötte, én meg csak hagytam, hadd forgassa bennem, és közben hadd csorgassa az államra a nyálát. Hosszú percekig egymás szájára tapadtunk, levegőt is alig véve, mint akik nem is annyira kiélvezni akarják a másik ajkát, nyelvét, ínyét, hanem rögtön felzabálni. Jó ideig ment ez így, közben tenyeremmel valahogy sikerült befurakodnom Évi pólója alá, és finoman libabőröző meztelen hátát simogattam fel és alá, majd egy idő után óvatosan, oldalról a mellére csúsztattam a kezem. Egy darabig hagyta ezt is, de aztán váratlanul felpattant és kézenfogva megindult velem vissza a táncter felé. Csak ahogy felállt és járni kezdett, akkor vettem észre, hogy milyen elképesztően be van már rúgva, képtelen volt boka- és térdizületeinek ide-oda dőlését összehangolni, és miközben az épület fala mellett mentünk, bal kezével végig támogatnia kellett magát, hogy ne dőljön neki teljes testsúlyával a pergő vakolatnak. Igaz, én sem voltam sokkal jobb állapotban, legfeljebb annyival csak, hogy egyáltalán feltűnt Évi részegsége, még ha nagy jelentőséget nem is tulajdonítottam akkor neki. Amint beléptünk az épületbe, egyszerre zuhant a nyakunkba a táncolók nehéz testszaga és a vadul pumpáló elektronikus zene, meg annak hiátusaiba bekúszva a lányok sikítózása és a fiúk didalittas harci üvöltözése is. Nem tudom, miféle szörnyeteget terítettünk le éppen, de azt hiszem, ezer és ezer évvel ezelőtt épp ilyen torkaszakadt üvöltéssel ugrálhatták körbe az ősember a zsákmányukat, ahogy mi ott, a Teke klub táncterén, a diszkófények röhejes villódzásában tettük. Évi nem engedte el a kezem, és széteső táncmozdulataink közben, hol egyikünk, hol másikunk odarántotta magához a másikat, és újra csókolózni kezdtünk, amíg csak a nekünk ütődő testek szét nem választottak minket egymástól.

Aztán valaki egy nagyot lökött rajtam, és csak azért nem estem pofára, mert a velem szemben állók megtartottak, de őket is arrébb sodortam néhány méterrel. Megfordultam, és Tubát láttam ott csapzottan zihálni, Évi riadtan behúzódott a többiek mögé, a körülöttünk állók abba hagyták a táncot, és lassan az egész táncterén valami dermedtség lett úrrá. Láttam, hogy mozog Tuba szája, de nem értettem, mit mond, mert a DJ-pult mögött álló Rolandig még nem értek el a jelenet hullámai. Hirtelen még az is átfutott a fejemben, hogy ez csak valami vicc, egy rossz arányérzékkel véghezvitt részeg tréfa, de ahogy elkaptam Tuba tekintetét, rögtön láttam, hogy valami súlyosabb dologról van szó. Összeszűkül, vizenyős szemmel meredt rám, miközben jókora izzadságcseppek gördültek végig a halántékától, le, sápadt arcán át a gallérja mögé. Hirtelen elhallgatott a zene, és ahogy körbenéztem a táncterén megszeppenten álló embereken, megint rám tört az idegenség; ezeket az arcokat én valaha ismertem, most mégis olyan érzésem volt, mintha egy régi karnevál levetett maszkjaiként lebegnének súlytalanul körülöttem.

Végül meghallottam Tuba hangját is, el-elfúlva, rekedten motyogott.

— ...mert ha nem, bazmeg, akkor meg miért kell ezt csinálni... — Nyilvánvaló volt, hogy föld részeg, össze-vissza beszélt, de látszott, hogy valamit nagyon el szeretne mondani. — ...mint az állatok, vagy még rosszabb, mert azok legalább nem hazudnak...

— Nem értem, Tuba, én mit hazudtam neked?

— Az az igazi baj, ha nem is tudod...

Közelebb léptem hozzá békülékenyen, és közben kinéztem a többiekre megint. Csupa várakozó, fáradt, bamba arc figyelt, mint valami állatkertben; volt, aki riadtan, volt, aki vigyorogva, de mind-mind ránk szegezett tekintettel várták, hogy mi lesz ebből. Engem meg egy pillanat alatt eltöltött az undor az egész helyzettől, és mire újra Tubára néztem, elborult az agyam.

— Balázs, bazmeg, be vagy baszva, ne picsogjál már!

Láttam az arcán egy vörös villanást, ahogy a szégyen végigrobogott a vonásain, aztán visszaadta a felületet egy még a korábnál is vértelenebbnek tetsző sápadtságnak. Olyan fehér volt már, mint aki ájulni készül, és valóban meg is dőlt kicsit, de mint kiderült, csak azért, hogy lendületet vegyen a következő mozdulathoz, amibe apait-anyait megpróbált beleadni. Ügyetlen ökölcsapása elől még részegen sem esett nehezemre kitérni; behúztam a nyakam, a felsőtestemet meg hirtelen balra rántva hajoltam ki ütése tengelyéből. Ennyi is elég lett volna, de reflexből hozzátettem még egy apró mozdulatot, jobb tenyeremmel taszítottam egyet a vállán, miközben egyensúlyát veszve elhaladt mellettem. Éreztem rögtön, hogy felesleges volt, de nem lehetett már visszavonni. És azt is fölfogtam egyből, hogy ezzel veszítettem el ezt a furcsa párbajt a többiek szemében. Tuba hangos csattanással vágódott végig a padlón, és úgy terült el ott, kifordult végtagokkal, mintha valami hihetetlen magasságból ugrott volna ki ejtőernyő nélkül. Oda akartam lépni hozzá, de visszafogtam, és nem tudtam eldönteni, mint ahogy még mindig nem tudom, hogy azért-e, mert attól tartottak, hogy bántani fogom, vagy azért, mert úgy gondolták, ehhez nekem innentől már nincs jogom. Mindenesetre láttam, ahogy Évi, meg a fiúk közül néhányan odaguggolnak Tuba mellé, és próbálják magához téríteni, hoznak neki vizet, óvatosan felültetik. Tovább is figyeltem volna, hogy mi lesz, de Viktor átkarolta a vállamat és kivezetett az udvarra.

Azt, hogy valószínűleg azon rágott be, hogy meglátott Évivel smárolni, tehát nyilván valami jól titkolt szerelmi dolog van a háttérben, amit a részegség miatt nem bírt tovább leplezni, csak utólag okoskodtuk össze a srácokkal. Tubát végül is sikerült összekaparni, de akik ott álltak körülötte, azt mondták, nagyon maga alatt volt; a homloka felrepedt, a szemüvege elferdült, ő meg egyfolytában csak zokogott, közben mindenféle hülyeséget hajtogatott, míg végül bele nem egyezett, hogy Zoli, a fiútársaság egyetlen absztinens tagja hazavigye kocsiával. Amíg én Viktorral sétáltam egy kört, hogy kifújhassuk magunkat, Évi szintén hazament, de azok is, akik maradtak, sokkal visszafogottabban

folytatták a bulit. Sok minden ezután már nem történt, levezető sörökkel kihúztuk nagyjából négyig, aztán szép csendben hazaszivárgott mindenki. Én végül Viktor kanapéján találtam menedéket magamnak, másnap délelőtt meg hazabuszoztam anyámhoz, és természetesen nem meséltem el neki semmit, cserébe viszont elég undok voltam vele a maradék időben.

Nem csoda végül is, hogy görcsbe rándult gyomorral zötykölődtem az újabb találkozónk felé, valami hidegrázós kíváncsisággal, hogy miféle Tuba fog majd a vasútállomáson várni, ha egyáltalán ott lesz. Azt hiszem, hogy miután felidéztem magamban az osztálytalálkozó estéjét, azzal próbáltam rossz érzéseimet tompítani, hogy elég idő eltelt már ahhoz, hogy ne vegyük komolyan régi önmagunkat. Tulajdonképpen felnőtünk közben, gondoltam, bár ezt azért, különösen, hogy Balázsról meglehetősen keveset tudtam, nem mertem egészen biztosra venni.

A vonat, mint akit kínoznak, visítva állt meg egy nevenincs megállóhely rozsdás bádogdoboza előtt. Se le nem szállt senki, se fel, de a kalauznő kötelességtudóan leereszkedett a töltésre, körbenézett, belefújt a sípjába, majd visszaszállt az én kocsimba. Utastársam továbbra sem akadt, tehát amint ideges kis rázkódásaival ismét megindult a szerelvény, a jegykezelő rögtön odabotorkált hozzám. Szerencsétlen egészen ki volt tikkadva a kánikulában, rossz szabású, műszálás MÁV-uniformisa tiszta víz volt már, ahogy ráfészült lomhán rezgő zsírpárnáira. Meg sem szólalt, csak megállt előttem lihegve, én pedig készségesen nyújtottam felé a jegyemet. Valamit firkantott a papírra, aztán visszaadta, majd úgy roskadt le egy osztással távolabbi ülésre, mint akit a rosszulletet kerülgat. A kopár szántókat odakint fegyelmezett rendben álló kukoricatáblák váltották fel, aztán egy szélesebb mező következett, aminek a közepén egy hatalmas öntözőberendezés spriccelte elkeseredett körökben a vizet, majd ismét kukoricások jöttek, amíg a szem ellátott. A következő kis állomáson leszálltak néhányan, de új utas itt sem várakozott, a kalauznő pedig a peronról ismét az első kocsi kapaszkodott vissza. Újra egyedül voltam, és úgy bámultam kifelé, akár egy száműzött, aki a büntetésből rá szabott idegen tájat vizsgálja, pedig én éppen hazafelé tartottam bizonyos értelemben; igaz, ebben is volt valami elkeserítő.

Hajdúvágás volt a következő megálló, de mintha soha nem akarna odaérni a vonat, nyekeregve, lépésben vánszorgott előre. Régen erre a tempóra mondtuk viccelődve, hogy jó-jó, biztos azért van, mert hegyre fel kell mennie, és ahogy ez eszembe jutott, egy otthonos mosoly futott végig az arcomon, az asztallap simaságú tájra kinézve. Aztán mégis csak begyorsult kissé a gép, és ahogy nagy ívben kanyarodni kezdett, a levegő remegésén túl a távolban felbukkant a református templom csúcsa meg a piac régi víztornya, és kicsivel alattuk a kisvárosi lakótelep négyemeletes háztömbjeinek sora is. Felálltam, hogy a poggyásztartóról leemeljem a sporttáskámat, amikor meghallottam a koppanásokat. Előbb csak egyet-egyet távolabbról, aztán egy egész közelfő sorozat futott végig a vonat oldalán. Előredőlve kinéztem az ablakon, de nem láttam semmit, aztán mégis, mintha valami

moccanat volna a kukoricásban. Egy árnyék futott végig, majd egy emberi kar villant ki a növényi szárak közül, amit ismét hangos, fémes csattanás követett. Aztán kicsivel távolabb egy másik alak is kibomlott a táj zöld imbolygásából, és újra lendülő karok csaptak ki a kukoricák fölött. Megint koppant a vonat oldala, a szerelvény éppen lassítani kezdett, volt egy pillanatnyi mély csönd, aztán elképesztő robajjal, mintha rakéta csapódott volna bele, valósággal felrobbant az egyik ablak. Nem értettem, hogy mi van, táskámat eldobtam és rémülten vettem le magam az ülésre. A levegő mozogni kezdett, friss szél tört be a kocsiába, ami kellemes volt, de a földön szétszóródva heverő üvegszilánkok elég baljóslatú képet rajzoltak föl. A vonat mindenesetre nem állt meg, és miután nem hallottam újabb koppanásokat, óvatosan, tekintetemet a kocsi egyik végéből a másikba futtatva, feltápászkodtam. Az előttem lévő harmadik ablak szakadt be, majdnem egy fejnyi nagy lyuk tátongott rajta. Tétován álldógtam egy darabig, aztán elindultam a táskám felé, ropogtak a szilánkok a lábam alatt, mintha egy befagyott pocsolyán jártam volna. A követ csak akkor láttam meg, amikor lehajoltam, hogy felvegyem a csomagomat a földről. Egy jókora fekete bazaltdarab hevert az egyik ülés alatt. A dobálók nyilván a vasúti töltésről szedték össze a muníciójukat a vonat érkezése előtt. És mintha számítana, azon kezdtem gondolkodni, hogy vajon ilyenkor az egész napot kint töltik, vonatokra vadászva, vagy a menetrendet fejben tartva, célzottan egy-egy átmenő szerelvényhez időzítik a támadást. Lassítani kezdtünk, és ahogy kinéztem, már láttam is az állomás ronda kis betonkockáját. Egy pillanatra zavartan körbefordultam, de mivel jobb nem jutott eszembe, odaléptem az üléshez, és kiszedtem alóla a követ. Meleg volt, szinte égette a tenyeremet, formára viszont tökéletesen kézbe simul, rögtön értettem, miért ezt választotta, aki a dobálásra készült.

Amint a peronra leléptem, ketten is odarohantak hozzám az első kocsi felől, és mögöttük, kissé lemaradva, halálra vált arccal ott trappolt a kövér kalauznő is. Mindenkit megnyugtattam, hogy semmi bajom, aztán megmutattam nekik a követ.

— A kurva anyjukat — dörmögte egy középkorú, bajszos fickó —, megölhetek volna.

— Gondolja?

— Ha ezzel eltalálnak, nem kelsz fel.

— És ez már nem az első eset — tette hozzá a homlokát törölgetve zaklatottan a kalauznő.

— Láttál valakit? — kérdezte egy fiatalabb fazon, miközben a cigisdobozában kotorászott.

— Nem, csak árnyékokat.

— Árnyékokat?

— Igen, azokat.

— Rohadt szemetek — sziszegte az öregebb.

— Szólni kell a rendőrségnek — mondta a kalauznő, és kacszáva elindult a forgalmi iroda felé.

Egy darabig ott toporogtunk szótlánul, a fiatalabb fickó cigizett, az öregebb kopasz fejét csóválta dühösen, én meg azt figyeltem, hogy nincs-e ott valahol az épület takarásában Tuba,

de nem láttam. Pár perc múlva kilépett az irodából a kalauznő, és megindult felénk.

— A rendőrség itt lesz negyedórán belül — lihegte, ahogy odaért elé —, fel kéne venni a jegyzőkönyvet.

— De hiszen nem láttam semmit — mondtam.

— Ezt akkor is muszáj.

Idegesen körülnéztem.

— Csakhogy rám várnak.

— Kicsoda? — nézett a háta mögé a nő. Csak ketten ácsorogtak az állomás előtt, egy idős asszony, egy hímezett vászondarabbal leborított gyékénykosárral a kezében, meg egy gimnazista forma fiú.

— Lehet, hogy a parkolóban vannak, a túloldalon — jutott eszembe.

— Aha — vont a vállát a kalauznő. — Hát nézze meg és jöjjön vissza.

Semmi kedvem nem volt az egészhez, és tényleg, mondani sem igen tudtam volna mit. Nem láttam, hogy kik dobáltak, sem azt, hogy hányan voltak, szóval azon túl, hogy egyszer csak betört az ablak, sok jegyzőkönyvre való információval nem szolgálhattam.

Az állomás előtti placcon nem várakozott senki. El is öntött a méreg, hogy esetleg Tuba csak szórakozott velem, vagy elfelejtette, hogy jövök, sőt, szégyellem bevallani, de az is eszembe jutott, hogy ez nem valamiféle bosszú-e az osztálytalálkozóért, ami nyilván elég paranoiás elképzelés volt. Végül kicsit távolabb, egy fa árnyékába behúzódva észrevettem egy autót. Egy jó nagy, sáros oldalú pickup volt, ahogy közelebb értem hozzá, az oldalára ragasztott felirat is egyre élesebbé vált. *Turóczi Virágkertészet*, ez állt rajta egy keresztbe fektetett rózsaszál fölé írva nagy, cikornyás betűkkel. Amikor már majdnem a kocsi mellé értem, kicsapódott az ajtaja, és egy megnyerő mosolyú köpcös alak szállt ki belőle. Kicsit felszedett Tuba, és a haja is lenőtt enyhén, de egyik sem állt rosszul neki; a pocak, a borosta, és a zabolátlan, görögös fürtökből összeálló frizura meglepően joviálissá tette a megjelenését. Odaálltam elé, de mielőtt mondani tudtam volna neki bármit, hirtelen átölelt, és alaposan meglapogatta a hátamat. Amikor elengedett, és ismét ránéztem, akkor láttam csak meg a forradást szemüvege műanyag kerete fölött a homlokán. Jóval nagyobb volt, mint gondoltam. Azt hiszem, észre is vette, hogy a sebhelyet nézegetem, egy pillanatra el is komorult az arca, de aztán váratlanul ismét elvigyorodott.

— Biztos, hogy azt is hozni akarod? — kérdezte, és a kezemre mutatott.

Egészen addig fel sem tűnt, hogy a forró bazaltdarabot még mindig ott szorítottam a markomban.